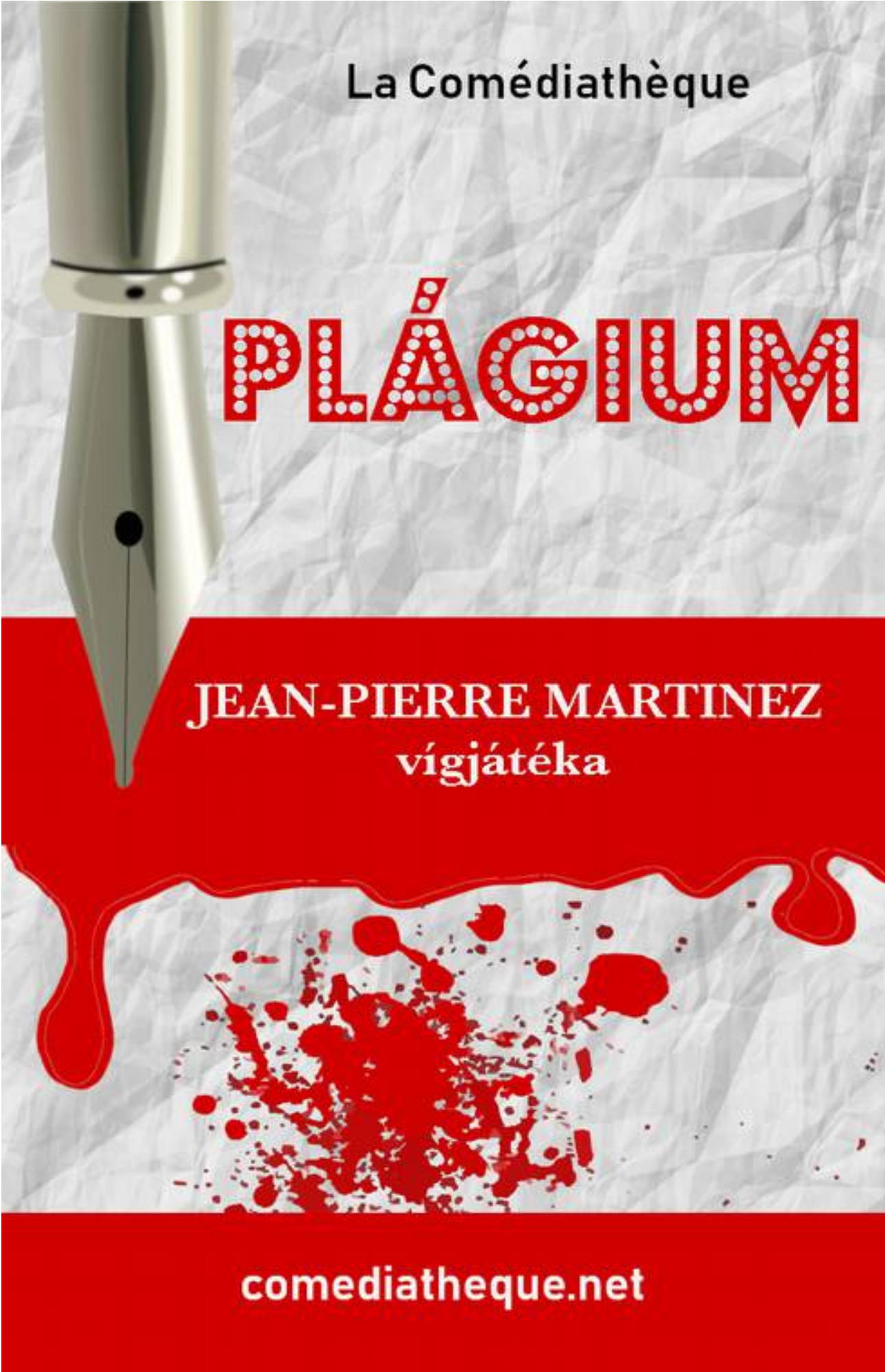

La Comédiathèque

PLÁGIUM

JEAN-PIERRE MARTINEZ
vígjátéka

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Plágium

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Első regényének megjelenése óta, amely elnyerte a Margó-díjat, Sándor sikeres íróként élvezi a hírnevet és annak minden előnyét. A Kulturális Minisztériumba várják, ahol átveszi a Magyar Arany Érdemkeresztet. Ekkor azonban felbukkan egy ismeretlen nő, aki könnyen romba döntheti ezt a szép sikertörténetet...

Szereplők

Sándor

Fruzsina

Krisz

Krisz szerepét férfi vagy nő is játszhatja.

Szereposztás: 1 férfi / 2 nő vagy 2 férfi / 1 nő

Ebben a változatban Kriszt nőként kezeljük.

1. jelenet

Sanyi az íróasztalánál ül, a beszédén dolgozik. Fruzsina elegáns, felső-középosztálybeli stílusban belép.

Fruzsina – Már készen is vagy?

Sanyi – Ebből arra következtetek, hogy te még nem...

Fruzsina – Rengeteg időnk van, nem? Két óra múlva kezdődik.

Sanyi – Persze. És még mindig visszautasíthatom...

Fruzsina – Az irodalmi Nobel-díjat visszautasítani még elegáns gesztus is lehet. Volt rá példa. Jean-Paul Sartre, Bob Dylan...

Sanyi – Úgy tudom, Dylan végül elfogadta.

Fruzsina – De a Magyar Arany Érdemkeresztet... Nem ismerek senkit, aki visszautasította volna.

Sanyi – Igazad van, nevetséges lenne. Megvárom, amíg felajánlják a Nobelt, és majd akkor elgondolkodom rajta.

Fruzsina – Írtál beszédet?

Sanyi – Itt van. Épp tanultam. Nyugi, nem lesz hosszú. Utálom a beszédeket...

Fruzsina – Majd kikérdezlek a kocsiban...

Sanyi – Mihez kezdenék nélküled?

Fruzsina – Ugyanehhez, gondolom.

Sanyi – Csak sokkal kevésbé lenne szórakoztató... *(Fruzsina körbenéz a szobában.)* Elvesztettél valamit?

Fruzsina – Nem láttad a telefonomat?

Sanyi – Nem... Felhívjalak?

Fruzsina – Még keresem egy kicsit. Szeretném elhinni, hogy egyedül is képes vagyok megtalálni a saját telefonomat.

Sanyi – Miközben tőlem kérdezed, nem láttam-e...

Fruzsina – Remélem, a beszédedben a feleségednek mondasz köszönetet elsőként.

Sanyi – Én inkább a végére tettem a köszönetnyilvánítást, de ha ragaszkodsz hozzá, kezdek is vele...

Fruzsina – Viszek pár példányt a Margó-díjas könyvből, hátha kell.

Sanyi – Ah, ez a Margó-díj... Néha azon gondolkodom, nem átok volt-e inkább.

Fruzs – Miért mondd ezt?

Sanyi – Azóta egy sort sem írtam.

Fruzs – Előtte sem írtál valami sokat.

Sanyi – Köszönöm, hogy emlékeztetsz.

Fruzs – Majd visszajön. Csak találnod kell egy témát.

Sanyi – Igen...

Fruzs – Vannak írók, akiknek egyetlen nagy regény is elég a halhatatlansághoz. Ottlik Géza például. Az Iskola a határon...

Sanyi – Igen, csak ő legalább húsz évig dolgozott rajta. Én a következőn húsz percet sem bírok...

Fruzs – Mindenki tudja, hogy egy Margó-díjat néha évekbe telik kiheverni.

Sanyi – Van, aki sosem heveri ki. Néha arra gondolok, jobb lett volna tanárnak maradni. És továbbra is saját pénzből kiadni a könyveimet.

Fruzs – Ugyan... El tudod képzelni magad, amint egy külső kerületi gimnáziumban irodalmat tanítasz negyven kapucnis melegítő funkcionális analfabétának?

Sanyi – Ne dramatizáljunk. Eötvös-kollégista voltam, doktoráltam... A Hungária körúton túlra sem kellett volna mennem. Taníthattam volna egy budai egyházi gimnáziumban húsz elkényeztetett úrilánynak, rakott szoknyában, akik bármire hajlandók a jó jegyért, csak könyvet ne kelljen kinyitniuk...

Fruzs – Így már jobban értem, miért bánod. Emlékeztess, hogy tegyek szülői zárat a tévére. Az az érzésem, ha nem vagyok itthon, furcsa filmeket nézel.

Sanyi – Regényíróként sajnos a rajongóim többsége közelebb van a menopauzához, mint a pubertáshoz.

Odamegy hozzá, és gyengéden megsimogatja.

Fruzs – Ne felejtse el, hogy az első rajongó én voltam.

Sanyi – Nagyon jól emlékszem.

Megcsókolják egymást. Fruzsina kibontakozik az öleléséből.

Fruzs – Na, fejezd be a beszédet... De ha ennyire hiányzik, időnként előveszem a rakott szoknyámat, ígérem.

Sanyi – Jut eszembe, mielőtt elfelejtem, az imént beszéltem Miklóssal.

Fruzs – Igen...?

Sanyi – Azt javasolja, töltsük együtt a karácsonyt a mátraszentimrei hegyi házában. Szerveznénk egy dedikálást is. Állítólag van ott egy meglepően jó könyvesbolt, és remekül megy neki.

Fruzsina – Tényleg?

Sanyi – Érdekes jelenség. A rózsadombi úriasszonyok egész évben ki sem nyitnak egy könyvet, aztán amint elutaznak pihenni, rohannak a helyi könyvesboltba, és felvásárolják az összes díjnyertes regényt.

Fruzsina – Ezek az „úriasszonyok”, ahogy te mondod, a te olvasóid. Legalábbis ők veszik meg a könyveidet...

Sanyi – Biztos a hegyi levegő teszi. Meg hát a téli üdülésen az ember halálra unja magát.

Fruzsina – Főleg, ha nem síel, mint te.

Sanyi – Meghívtam Miklóst és Dórát vacsorára jövő hétre. Mit szólsz a szerdához?

Fruzsina – Szerdán a szüleimnél vacsorázunk.

Sanyi – Ja, persze... Pedig általában kedden szoktunk...

Fruzsina – Igen, de most anya születésnapja lesz. Már ezt is elfelejtetted?

Sanyi – Mondjuk úgy, hogy kiment a fejemből... Akkor csütörtök?

Fruzsina – Csütörtökön Kata kiállításmegnyitója van a Várfoke Galériában!

Sanyi – Bocsánat. Ezt is elfelejtettem.

Fruzsina – Ha egyszer elhagysz, kérlek, egy felfújható babával és egy elektronikus naptárral pótolj.

Sanyi – Nem kéne egy kicsit visszavenni ebből a társasági életből? Kezdünk nagyon polgáriasodni.

Fruzsina – Ezt mondod, de egy hét múlva megünnád... Na, megyek, befejezem a készülődést.

Fruzsina kimegy. Sándor visszatér a beszédéhez.

Sanyi – Tisztelt Miniszter Asszony! Néhány évvel ezelőtt, amikor az Egy másik élet című regényemet Margó-díjjal tüntették ki, úgy éreztem, szerény szolgája lehetek Kazinczy nyelvének. Ma a Magyar Arany Érdemkeresztet vehetem át. De ebben a pillanatban inkább Don Quijoténak érzem magam. Mert annak a fiatal szerzőnek, aki meg akarja élni az írás álmát – és egyszerűen csak meg akar élni az írásból –, először is szélmalomokkal kell megküzdenie...

Fruzsina visszajön.

Fruzsina – Bocs, hogy zavarlak, de... van egy nő a kapunál. Azt mondja, nagyon messziről jött, hogy dedikáltassa veled a könyvedet. És már régóta vár erre.

Sanyi – Ez most tényleg nem alkalmas... És mégis milyen dolog csak úgy becsöngetni hozzánk minden előzetes jelzés nélkül? Egyáltalán honnan tudja a címünket? A telefonkönyvben sem vagyunk benne. Legfeljebb a Ki kicsodában...

Fruzs – Nem tudom, de ragaszkodik hozzá. Öt perc az egész. Jobb most túlesni rajta, különben visszajön. Mit akarsz? Ez a hírnév ára. Végül is a rajongóidból élünk...

Sanyi – Jó, aláírom neki.

Fruzs – Mondtam neki, hogy nincs sok időd.

Sanyi – A beszédben azt írom, hogy „Tisztelt Miniszter Asszony”, vagy elég a „Miniszter Asszony”?

Fruzs – Fogalmam sincs...

Sanyi – Amíg az embernek csak azt kellett mondania, hogy „Miniszter Úr”, valahogy minden egyszerűbb volt.

Fruzs – Beengedem...

Fruzsina kimegy.

2. jelenet

Sándor felsóhajt, visszaül, újra átfutja a beszédét, és bele-belejavít.

Sanyi – Don Quijote... Lehet, hogy ezt egy kicsit túltoltam...

Krisz belép.

Krisz – Fiatalabbnak képzeltem.

Sanyi – Elnézést, nem vettem észre, hogy bejött.

Krisz – Szóval így néz ki belülről egy sikeres író otthona...

Sanyi – Sajnálom, máskor megkínálnám egy kávéval, és beszélgetnénk egy kicsit, de most eléggé sietek...

Krisz – Igen... A Magyar Arany Érdemkereszt... Ezt azért csak nem hagyja ki...

Sanyi – Maga erről tud?

Krisz – A felesége mondta... Már ha ő a felesége. Vagy az asszisztense... Esetleg mindkettő.

Sanyi – Rendben... Akkor azt is tudja, hogy nincs sok időm magára.

Krisz – Nyugodjon meg, nem tartom fel sokáig.

Leül, és kényelmesen elhelyezkedik, tökéletesen ellentmondva annak, amit az imént mondott. Sándor kissé meghökken.

Sanyi (ironikusan) – Csak tessék, foglaljon helyet. Úgy tudom, dedikálás miatt jött...

Krisz – Dedikálás, igen... *(Felvesz az asztalról egy példányt a Margó-díjas könyvből, és megnézi a borítót.)* Egy másik élet. Egy nő tragikus története, aki egy nagy szerelmi csalódás után eltűnik, és új személyazonossággal próbál új életet kezdeni. Mondhatjuk, hogy ez a könyv megváltoztatta az életemet.

Sanyi – Köszönöm.

Krisz – Nem mondtam, hogy jobbá tette...

Sanyi – Sajnálom...

Krisz – Magának is megváltoztatta az életét.

Sanyi – Nekem?

Krisz – Magának is. Csak az ön esetében inkább jobb irányba...

Sanyi – Ez igaz...

Krisz – Egy Margó-díj azért nem semmi...

Sanyi – Valóban.

Krisz – Előtte semmi igazán jelentőset nem írt. Utána meg egyáltalán semmit...

Sanyi – Nagyon kedves, hogy emlékeztet rá.

Krisz – A médiában viszont remekül el tudja adni magát. Újságcikkek, tévéműsorok, külföldi konferenciák... Gratulálok, micsoda energia!

Sanyi – A promóció is a szakma része... Még ha nem is ez a kedvencem.

Krisz – Gondolom, inkább írna. Kár, hogy csak egyetlen bestsellert sikerült aláírnia.

Sanyi – Azért előtte írtam még két regényt.

Krisz – Igen... De azokban, ha megengedi, egyáltalán nincs meg ugyanaz az erő. Az ember szinte azt hinné, nem ugyanaz írta őket.

Sanyi – Fiatalkori művek voltak. Azóta beértem.

Krisz – Mindenesetre a váratlan Margó-díj után ügyesen kamatoztatta a hírnévbe fektetett kis tőkéjét. A felesége családjának köszönhetően kapcsolatokból sincs hiány a sajátóban meg a közéletben. Az apósa nagykövet, ha jól tudom...

Sanyi – Látom, végül is elég jól tájékozott... Mondtam, hogy sietek. Hozott könyvet, amit aláírhatok?

Krisz – Minek? Van itt belőle elég, nem?

Sanyi – Értem... Mivel azt mondták, messziről jött, dedikálok egyet, aztán kérem, hagyjon magamra. *(Levesz egy példányt a kupacról.)* Milyen névre?

Krisz – Krisz.

Sanyi – Hogy írja?

Krisz elvesz egy példányt, beleír valamit, majd átnyújtja Sándornak.

Krisz – Így.

Sándor zavartan átveszi a könyvet.

Sanyi *(olvassa a dedikációt)* – „A legnagyobb rajongómnak”... Általában én írok ajánlást az olvasóimnak, és én írom alá a könyveket... Nem fordítva...

Krisz – Az aláírásban valóban nagy gyakorlata van...

Sanyi – Nézze, kedves asszonyom...

Krisz – Krisz.

Sanyi – Nézze, Krisz, beállít hozzám minden előzetes bejelentés nélkül. Udvariasan fogadom, pedig nagyon sietek. De ha azért jött, hogy sértegessen... Egyáltalán, kicsoda maga?

Krisz – Talán a lelkiismerete hangja. Már ha van magának olyan...

Sanyi – Végre mondja meg, hová akar kilyukadni!

Krisz – Mindketten pontosan tudjuk, hogy ez az egész hazugság, nem igaz?

Sanyi – Mi az, hogy ez az egész?

Krisz – Nem maga írta ezt a regényt. A kéziratot egy vonaton találta.

Sanyi (kibillenve) – Ne mondja, hogy ezért... (*Összeszedi magát.*) Valóban ez áll a könyv előszavában. De tudja, Cervantestől kezdve rengeteg író élt már ezzel az irodalmi fogással. Ez a fikció része. Nem a valóság.

Krisz – Maga is és én is pontosan tudjuk, hogy ebben az esetben szó szerint igaz. Ezt azért el kell ismernem: le a kalappal. Kisajátít egy kéziratot, amelyet nem maga írt, aztán van képe ezt beleírni az előszóba, abban bízva, hogy mindenki irodalmi fogásnak nézi...

Sanyi – Ez teljes képtelenség! Hogy állíthat ilyet?

Krisz – Úgy, hogy ezt a kéziratot én írtam.

Fruzsina belép.

Fruzsina – Drágám, most már tényleg indulnunk kell... Ha nem akarjuk megvártni a minisztert...

Sanyi – Igen, igen, csak egy pillanat.

Krisz – Nyugodjon meg, asszonyom. Nem fosztanám meg a férjét ettől az újabb, olyannyira megérdemelt kitüntetésétől.

Fruzsina kimegy.

Sanyi – Miket beszél?

Krisz – Az igazat. Maga tudja a legjobban.

Sanyi – Ha igaz lenne, amit mond, miért nem keresett meg korábban?

Krisz – Mondjuk úgy... ehhez a Margó-díjhoz maga a margón keresztül jutott.

Sanyi – Nincs időm szövegekre, és nincs is hozzá kedvem. Most pedig kérem, menjen el.

Krisz – Ha most kimegyek innen, egyenesen a legnagyobb országos napilap szerkesztőségébe megyek. Tudja, ahhoz a laphoz, ahol időnként maga is publicisztikát ír. Biztos vagyok benne, hogy az én történetem nagyon érdekelné őket.

Sándor egy pillanatig habozik.

Sanyi – Rendben. Hallgatom.

Krisz – Miután elvesztettem a kéziratot, amelyen éveken át dolgoztam, hónapokra teljesen összeomlottam.

Sanyi – És természetesen nem volt róla másolata.

Krisz – Régen történt. Régimódián írtam. Különálló lapokra, töltőtollal. Éppen Budapestre utaztam, hogy lefénymásoljam, és elküldjem kiadóknak.

Sanyi – Ha valóban maga írta ezt a regényt, megírhatta volna újra.

Krisz – Maga is író. Rossz író, de azért író...

Sanyi – Köszönöm...

Krisz – Pontosan tudja, hogy ez nem ilyen egyszerű. Ha az ember évekig dolgozik egy könyvön, hónapokon át húz és javít minden bekezdést, egyetlen mondatot egy hétig forgat minden irányba... nincs benne erő, hogy az elveszett kézirat után mindent előlről kezdjen. Főleg úgy, hogy azt sem tudja, a kiadók, akiknek elküldi, elolvassnak-e belőle akár egyetlen sort.

Sanyi – Tehát elismeri, hogy nem is olyan egyszerű kiadatni egy regényt úgy, hogy legyen némi esélye arra is, hogy valaki elolvassa.

Krisz – Amikor úgy éreztem, mintha levágták volna rólam a saját művemet, hónapokig kábultan éltem. Aztán mély depresszióba estem. Még öngyilkosságot is megkíséreltem...

Sanyi – Sikertelenül, ezek szerint...

Krisz – Az ön pechére... Aztán elhatároztam, hogy megteszem azt, amit a regényem végén a hősnő: eltűnök. Önként. Csakhogy nem volt pénzem, és az íráson kívül semmihez sem értettem. Új élet helyett céltalanul bolyongtam Magyarországon, aztán a világban. Csavargó lettem. Talán soha nem is szerzek tudomást erről a plágiumról, hiszen maga még a regényem címét is gondosan megváltoztatta.

Sanyi – Akkor hogyan tudta meg?

Krisz – Teljesen véletlenül. Egy könyvtárban belelapoztam a könyvbe.

Sanyi – Semmilyen bizonyítéka nincs arra, amit állít...

Krisz – Nem lenne nehéz találnom. A kézirat nagyrészt önéletrajzi. Teleírtam olyan személyes részletekkel, amelyeket maga még csak el sem próbált álcázni. Minden igaz benne. Az én életem. A maga hősnője én vagyok...

Sanyi – Értem...

Krisz – Mindenki gratulált magának, milyen életszerűen ábrázolta ezt a sérült nőt, aki új életet próbál kitalálni magának. Kitörölni az emlékezetet és nulláról kezdeni – egyszerűnek hangzik. Csakhogy a holttestek előbb-utóbb mindig a felszínre kerülnek.

Sanyi – Tényleg nagyon sajnálom...

Krisz – Sajnálja?

Sanyi – Semmi módon nem tudtam kideríteni, ki a szerző. Egyáltalán, hogyan lehet elveszíteni egy regény kéziratát?

Krisz – Megtámadtak. Nagyon brutálisan. Elvették a táskámat. Ellenálltam. Az egész életem benne volt. És minden álmom arról, hogy egyszer jóvátehetek valamit. Leütöttek. Majdnem meghaltam...

Sanyi – És aztán?

Krisz – Egy kórházi ágyon tértem magamhoz. A rablók kivették, ami kellett nekik, a kéziratot pedig otthagyhatták egy másik kocsiban vagy valamelyik peronon. Nekik semmit sem ért...

Sanyi – Valóban.

Krisz – Gondolom, ott találta meg...

Sanyi – Tegyük fel.

Krisz – Vagy talán csapda volt, hogy megszerezze a művet. Talán maga rendelte meg a támadást?

Sanyi – Maga megőrült!

Krisz – Nekem is megfordult a fejemben. De valószínűleg egyszerű utcai rablás volt. Biztos csalódtak, alig volt nálam annyi pénz, amennyiből a másolatokat ki tudtam volna fizetni.

Sanyi – Hogyan találhattam volna meg magát? Még a neve sem szerepelt a kéziraton.

Krisz – Igaz. De azért nem volt kötelező a sajátjaként kiadnia.

Sanyi – Két évet vártam, mielőtt megjelentettem.

Krisz – Pont annyit, amennyi kellett ahhoz, hogy úgy tehessen, mintha maga írta volna... és hogy biztos legyen benne, az igazi szerzőnek nincs másolata.

Sanyi – Sajnálatosnak tartottam volna megfosztani az olvasókat ettől a regénytől. De nem tudhattam, hogy Margó-díjat kap.

Krisz – Pedig mindent megtett érte. Margó-díjat sem kap az ember pusztán véletlenből.

Sanyi – Utána már késő volt. Belekerültem egy gépezetbe. És maga mondta: maga döntött úgy, hogy eltűnik!

Krisz – Ezt maga nem tudhatta.

Sanyi – Maga annak idején keresett engem?

Krisz – Ma mindenesetre megtaláltam.

Sanyi – Akkor is eljött volna hozzám, ha ez a regény nem kap Margó-díjat?

Krisz – Valószínűleg nem.

Sanyi – Nélkülem ez a kézirat talán soha nem jelent volna meg. Irodalmi díjról nem is beszélve...

Krisz – Vagyis hálásnak kellene lennem.

Sanyi – És most mit csináljunk?

Krisz – Nem tudom. Maga mit gondol?

Sanyi – Tulajdonképpen mit akar? Adjam vissza azt az életet, amelyet élhetett volna, mielőtt úgy döntött, hogy másikat kezd? Az az élet már maga mögött van.

Krisz – Köszönöm.

Sanyi – Ez van. Van, akinek szerencséje van, másnak nincs. De egy élet nem egyetlen kockadobáson múlik.

Krisz – Tehát én arra születtem, hogy szar életem legyen, maga meg arra, hogy sikeres legyen?

Sanyi – Mit akar? Bosszút?

Krisz – Még nem tudom, mit akarok. Adok magamnak időt, hogy átgondoljam.

Sanyi – Természetesen kész vagyok kártalanítani. Feltéve, hogy találunk mindkettőnknek elfogadható megoldást.

Krisz – Egyelőre csak azt kérem, hogy fogadjanak be.

Sanyi – Ez valami vicc?

Krisz – Most jöttem vissza Magyarországra. Nincs hová mennem. Szükségem van egy kis nyugalomra, hogy átgondoljam, mi legyen velem. Biztos van vendégszobájuk...

Fruzsina visszajön.

Fruzsina – Minden rendben?

Sanyi – Igen, igen, majd elmagyarázom...

Krisz – Irodalomról beszélgettünk.

Fruzsina – Indulunk?

Krisz – Magukra hagyom. De ígérem, visszajövök, hogy folytassuk ezt az igazán izgalmas beszélgetést...

Fruzsina aggódó pillantást vet Sándorra.

Sötét.

3. jelenet

Fruzsina visszajön. Megszólal a vezetékes telefon. Felveszi.

Fruzsina – Igen, anya... Igen, épp most értünk haza... Nagyon jól sikerült. A miniszter beszéde igazán megható volt. Köszönd meg apának. Nélküle aligha jött volna össze. A miniszterrel együtt jártak a Közgázra, azt hiszem... Vagy a jogra? Igen, valami ilyesmi... Átadom a gratulációkat Sándornak. Épp parkol. Figyelj, szerdán mindent elmesélünk, jó? Tudom, hogy szívesen ott lettetek volna, de majd legközelebb... Legközelebb? Hát nem tudom... Igen, pontosan, amikor Kossuth-díjat kap! *(Kissé erőltetetten felnevet.)* Na, nagyon puszillak benneteket.

Sándor éppen akkor érkezik vissza, amikor Fruzsina leteszi a telefont.

Sanyi – Ki volt?

Fruzsina – Anya.

Sanyi – Ja, igen...

Fruzsina – Miért, vártál valakitől hívást?

Sanyi – Nem, nem...

Fruzsina – Megnézhetem?

Sanyi – Kit? Vagyis mit...?

Fruzsina – A kitüntetésedet!

Sanyi – A francba, azt hiszem, a kocsiban felejtettem.

Fruzsina – Hát... Látom, mennyire fontos neked. Nem örülsz?

Sanyi – De, de, persze...

Fruzsina – Ne nézz hülyének. Látom rajtad, hogy valami nyomaszt, mióta elindultunk.

Sanyi – Semmi, hidd el.

Fruzsina – Egészen pontosan azóta, hogy az a nő itt járt.

Sanyi – Ugyan, miket képzelsz...

Fruzsina – Ki ő? A szeretőd?

Sanyi – Ugyan már, Fruzsina. Ránéztél?

Fruzsina – Jó, nem éppen bombázó. De azért nem olyan csúnya, hogy halálra rémítsen. Márpedig én láttam a félelmet a szemedben.

Sanyi – Beszéljünk erről holnap, jó? Most nincs teljesen tiszta a fejem. Azt hiszem, kicsit sok pezsgőt ittam.

Fruzsina – Egy pohárral láttalak inni...

Sanyi – Akkor talán a kaviár ült meg a gyomromban. Szerintem nem volt túl friss... Még az is megfordult a fejemben, hogy csak festett lumpikra volt. Szerinted egy minisztériumban képesek lennének lumpikrával etetni az embert? Azért a költségvetési megszorításokat sem kéne túlzásba vinni, nem?

Fruzi – Nem várok holnapig, Sándor. Ha van valami mondanivalód, most mondd el.

Szünet. Sándor habozik.

Sanyi – Végül is igazad van. Semmi értelme húzni az időt. Sajnos szembe kell néznem azzal, amit tettem. Egyszer ennek is el kellett jönnie...

Fruzi – Most már én kezdek félni. Na?

Sanyi – Nem könnyű...

Fruzi – A szeretőd?

Sanyi – Egyszerűbb lenne, ha az lenne.

Fruzi – Akkor nem a szeretőd.

Sanyi – Inkább... egy zsarolónő.

Fruzi – Mivel tudna bárki megzsarolni? Az egyetlen valamennyire büntetőjogi ügyed az volt, amikor előállítottak sírgyalázásért.

Sanyi – Igaz.

Fruzi – Elengedtek, amikor rájöttek, hogy teljesen részeg voltál, és a saját apád sírjáról volt szó.

Sanyi – Csak lehugyoztam. Hülye fogadás volt saját magammal.

Fruzi – Akkor nem ezzel zsarolnak.

Sanyi – Sajnos nem.

Fruzi – Akkor mivel?

Újabb csend.

Sanyi – És ha azt mondanám, hogy az egész életem hazugságra épül?

Fruzi – Hazugságra...?

Sanyi – Rosszabb. Csalásra. Szellemi csalásra.

Fruzi – Hallgatlak...

Sanyi – Az előbb is te mondtad. Írtam ugyan korábban is, de mindenki egyetért abban, hogy ez a Margó-díjas regény életem fő műve.

Fruzi – És...?

Sanyi – És ha nem én írtam volna... (*Fruzsina még csak meg sem lepődik.*) Nem mondasz semmit?

Fruzi – Gondolkodom.

Sanyi – Gondolkodsz? Közlöm veled, hogy egy plagizálóval vagy házas, és te gondolkodsz?

Újabb csend.

Fruzi – Mindig azt gondoltam, hogy ezt a könyvet nem írhattad te.

Sanyi – Hát akkor megerősítem: ezt a könyvet nem én írtam.

Fruzi – Igen, értem.

Sanyi – Ennyi az egész reakciód?

Fruzi – Ezt a könyvet együtt döntöttük el, hogy megjelentetjük. Együtt csináltuk a reklámját is. Kicsit olyan, mintha a közös gyerekünk lenne. Az a gyerek, aki nekünk sosem született meg.

Sanyi – Akkor most közlöm veled, hogy ez a gyerek nem tőlem van...

Fruzi – Tudom.

Sanyi – És honnan tudod? Csak azért, mert szerinted képtelen lennék ilyen remekművet írni?

Fruzi – Láttam a kéziratot. Nem a te kézírásod volt.

Sanyi – Miért nem mondtad?

Fruzi – Nem tudtunk volna együtt élni ezzel a hazugsággal.

Sanyi – Inkább azt választottad, hogy külön-külön éljünk ugyanabban a hazugságban...

Fruzi – Eddig remekül működött, nem? És működhetett volna tovább is.

Sanyi – Csakhogy ez a nő becsöngetett hozzánk. Mostantól semmi sem lehet olyan, mint volt.

Fruzi – Attól függ.

Sanyi – Mitől?

Fruzi – Mindig lehet valamilyen egyezséget kötni.

Sanyi – Igen... Csak a lelkiismeretünkkel is kell majd valami különalkut kötnünk.

Fruzi – Azt már régen megkötöttük, nem?

Sanyi – És mit tudsz még? Azon kívül, hogy ez a gyerek nem tőlem van...

Fruzi – Ha erre vagy kíváncsi, azt nem tudom, ki az apa. De ennek a nőnek a látogatása óta azt hiszem, tudom, ki az anya.

Szünet.

Sanyi – Hogy hagyhattad, hogy ezt megtegyem?

Fruzi – Szerelemből. Egyszerűen. Meg egy kicsit becsvágyból is, bevallom. Annyira ezt az életet akartad. Az író életét. Megkaptad...

Sanyi – De én csak egy szélhámos vagyok. Az egész életünk hazugság. Te tudtad. Meg kellett volna állítanod...

Fruzi – Azért ne cseréljük fel a szerepeket...

Sanyi – Igazad van. Én vagyok a szemét. Elhagysz?

Fruzi – Ha el akartalak volna hagyni, akkor megtettem volna. Most már nincs választásunk. Egy hajóban evezünk.

Sanyi – És ez a hajó éppen süllyed.

Fruzi – Ne kapkodjunk. És főleg ne essünk pánikba. Gondolkodni kell. Mit akarsz tenni?

Sanyi – Nem tudom... Az öngyilkosság talán a legjobb megoldás lenne. Legalább regénybe illő...

Fruzi – Ne beszélj hülyeségeket. Nincs elég bátorságod ahhoz, hogy öngyilkos légy.

Sanyi – Micsoda véleményed van rólam. Nem is értem, hogyan bírtál ennyi évig a feleségem maradni. És tovább szeretni...

Fruzi – A kettőnket szeretem. A szövetségünket. Mi cinkostársak vagyunk, Sándor. Nem hagylak cserben. És nem hagyom, hogy ez a nő tönkretegyen bennünket.

Sanyi – Ebben az esetben inkább én tettem tönkre az ő életét...

Fruzi – Másrészt ez a kézirat azért jelenhetett meg, mert neked már volt valamennyi neved.

Sanyi – És főleg mert a te családnak voltak kapcsolatai...

Fruzi – Ez a nő valószínűleg akkor sem lett volna sikeres, ha remekművet írt.

Sanyi – Igen, valami ilyesmit kezdtem magyarázni neki... De félek, ez kevés lesz...

Fruzi – Ha nincs ez a véletlen egybeesés, te nem lettél volna ennyire híres, de ő valószínűleg ugyanúgy névtelen marad. Mindenki tudja, hogy az ember nem kap Margó-díjat pusztán attól, hogy postán beküld egy kéziratot a Magvetőnek. A társadalmi kapcsolatoknak súlyuk van. Ismeretség kell.

Sanyi – Igazad van, a zsenialitás önmagában nem elég, különben Van Gogh milliárdos lett volna. A képeit végül tényleg vagyonokért adták el – csak éppen a halála után. És csak a spekulánsok gazdagodtak meg rajtuk.

Fruzi – Persze. Igazságtalan, de így működik. A pénz a pénzhez megy, a siker a sikerhez. Egy művész árát a műkereskedelem szabja meg, nem a tehetség. Különben nem állítanának ki annyi szemetet a kortárs múzeumokban. Az irodalomban pontosan ugyanez van.

Sanyi – Attól féltem, hogy a feleségem kitagad, ha bevallom ezt a megbocsáthatatlan erkölcsi bűnt. Majdnem csalódott vagyok.

Fruzi – Még te fogsz nekem erkölcsi prédikációt tartani?

Sanyi – Szörnyetegek vagyunk, Fruzsina. Talán jobb lenne mindent azonnal bevallani...

Fruzi – Szó sem lehet róla. Emlékeztetek, ebben a botrányban én is mindent elveszíthetek. Kezdve a becsületemmel!

Sanyi – A becsületeddel?

Fruzi – A hírnevemmel, ha így jobban tetszik. A szüleiméről nem is beszélve... Mindent félretettem, hogy a karriereddel foglalkozzam! El tudod képzelni a botrányt, ha a sajtó megtudná? Anya nem élné túl... Amúgy is gyenge a szíve.

Sanyi – Igen, de már nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna. Ez a dög nem fog leszállni rólunk.

Fruzi – Zsarol?

Sanyi – Egyelőre nem. Csak megkérdezte, megszállhat-e nálunk.

Fruzi – Itt lakjon?

Sanyi – Ideiglenesen, gondolom. Azt mondja, nincs hová mennie...

Fruzi – És mit válaszoltál?

Sanyi – Igazából nem nagyon volt választásom. *(Csengetnek.)* Biztos ő az...

Aggódva összenéznek.

Fruzi – Kinyitom.

Sötét.

4. jelenet

A szoba üres. Krisz belép fehérneműben vagy pizsamában; láthatóan épp most ébredt fel. Kimegy, majd egy csésze kávéval tér vissza. Leül az íróasztalhoz, és kényelmesen elhelyezkedik. Sándor belép, és kellemetlenül meglepi, hogy Krisz az ő helyén ül.

Sanyi – Csak nyugodtan... Érezze magát otthon.

Krisz – Ha ebből a Margó-díjas könyvből vették ezt a házat, akkor bizonyos értelemben tényleg otthon vagyok...

Sanyi – Ez családi ház. A feleségem szüleitől kaptuk.

Krisz – Mindig ilyen dolgozószobáról álmodtam... Az a töltőtoll Montblanc?

Sanyi – Azt hiszem, túlbecsüli, mennyit hoz egy Margó-díj a dicsőségen kívül.

Krisz – Tényleg?

Sanyi – Ne higgye, hogy egyetlen irodalmi díj elég lett volna ahhoz, hogy bekerüljön a kiváltságosok közé. A belépő ennél jóval drágább, higgye el.

Krisz – Vagyis számomra végleg megfizethetetlen.

Sanyi – A sikerhez, tudja, nem elég a tehetség.

Krisz – Maga rá a bizonyíték. Sikeres íróként ugyanis abból egyáltalán nincs magának.

Sanyi – Ebben a szakmában a sikerhez rengeteg munka, türelem és ügyesség kell... Meg sok kompromisszum. Jó pár békát le kell nyelni.

Krisz – Abban biztos nagyon tehetséges.

Sanyi – Írni művészet, persze. De nem az a legnehezebb. Legalábbis nem az a legkellemetlenebb része. Bizonyos értelemben irigylem magát...

Krisz – Cseréljünk! Maga megkapja az én életemet, én meg a magáét...

Sanyi – Nem ilyen egyszerű.

Krisz – Tényleg?

Sanyi – Miért ne köthetnénk üzletet?

Krisz – Maga megtartja a kitüntetések, nekem pedig visszaadja a pénzt?

Sanyi – Inkább a jogdíjak megosztására gondoltam. Természetesen bizalmasan.

Krisz – Természetesen.

Sanyi – Akár fele-fele arányig is elmennék.

Krisz – Éveken át maga szedte le az én munkám gyümölcsét. A hírnévről nem is beszélve. Hogyan akarja jóvátenni ezt az igazságtalanságot?

Sanyi – A múltra természetesen megállapíthatunk egy egyszeri összeget. Ehhez jönne a jövőbeni jogdíjak egy része. Mit szól hozzá?

Krisz – Meglátjuk...

Sanyi – Én felépítettem egy nevet. Napról napra, évről évre. Miközben maga eltűnt. Saját akaratából. Hogy egyedül járja a világot...

Krisz – Vagyis szinte már tisztességtelenség tőlem, hogy most idejövök, és bármit is kérek.

Sanyi – Ezt azért nem mondanám. De maga is profitálhatna abból, amit én felépítettem. Ahelyett, hogy most mindent lerombolna.

Krisz – És én mit nyerek vele?

Sanyi – Pénzt! Miközben természetesen továbbra is a háttérben marad.

Krisz – Nahát.

Sanyi – A kiadóm állandóan nyaggat, hogy írjak új regényt. Együttműködhetnénk. Mindenki jól járna: a maga tehetsége, az én nevem. A jogdíjakon pedig osztozunk.

Krisz – Miután ellopta a művemet, most még a szellemírója is legyek? Elismerem, van bőr a képén.

Sanyi – Azért gondolja át. Egy plágiumper évekig tartana. Nekem lennének a legjobb ügyvédek, és a kimenetele akkor is bizonytalan maradna. Mindketten rengeteg időt veszítenénk vele. Márpedig, ha jól értem, maga már így is eleget veszített az idejéből.

Krisz – Lenyűgöz a cinizmus. De nem mondom, hogy az érvei teljesen hidegen hagynak.

Sanyi – Gondolja át.

Sándor kimegy.

5. jelenet

Krisz feláll, és körbejárja a szobát, szemügyre véve a berendezést. Fruzsina belép.

Fruzsina – Minden rendben? Megvan mindene?

Krisz – Ami azt illeti, egy kicsit éhes vagyok. Nincs valami, amit a kávéba lehetne mártogatni?

Fruzsina (*ironikusan*) – Hozzak magának egy vajjas kiflit?

Krisz – Ugyan, ne fáradjon. Ha a bejárónő ma szabadnapos...

Fruzsina – A konyhaszekrényben talán van Pilóta keksz.

Krisz – Pilóta keksz? Az már csábító. Majd megnézem...

Fruzsina – Én ki nem állhatom, de a férjem imádja.

Krisz – Ha nincs kéznél más, amit az ember belemárthat a kávéjába.

Fruzsina – Sokáig akar még itt maradni?

Krisz – Még nem tudom. Attól függ...

Fruzsina – Mitől?

Krisz – Elsősorban a férjétől. Van egy közös ügyünk. Felajánlotta, hogy legyek a szellemírója. Nem mondta?

Fruzsina – Ne nézzon hülyének. A férjemnek nincsenek titkai előttem. Mindent elmondott.

Krisz – Sajnálom magát. Tényleg őszintén együtt érzek magával.

Fruzsina – Valóban?

Krisz – Azt hitte, egy nagy regényíró felesége. Most kiderül, hogy csak egy közönséges plagizálóé...

Fruzsina – Mit akar?

Krisz – Inkább hozzám kellett volna férjhez mennie...

Fruzsina – Ne mondja, hogy ez kell magának...? De ha igen, tudja meg, hogy azért a férfiert, akit szeretek, bármire képes vagyok. Házasságot persze nem ígérek, de ha kedveli az érett nőket...

Krisz hangosan felnevet.

Krisz – Magának sincs bőr a képén!

Fruzsina – Bóknak veszem.

Krisz odalép Fruzsinahoz, és végigsimít az arcán.

Krisz – És én tetszem magának? (*Fruzsina egy pillanatra zavarba jön, aztán összeszedi magát.*) Végül is én vagyok a zseni, maga pedig a zsenialitása miatt ment hozzá a férjéhez!

Fruzszi – Nem csak azért.

Krisz – Ráadásul én még írhatnék újabb könyveket...

Fruzszi – Akkor miért nem írt már?

Krisz – Még nem mondtam ki az utolsó szót.

Fruzszi – Sándor szerint ebben az első regényben a saját történetét írta meg. Lehet, hogy nincs is több mondanivalója.

Krisz – Egy regényíró mindig a saját életéből is ír valamennyit, nem?

Fruzszi – Igen... Talán ezért van az, hogy az évek múlásával egyre kevesebb érdekes dolgunk marad elmesélni. Nem vagyok biztos benne, hogy olyan jó üzlet lenne magát szellemírónak alkalmazni...

Krisz – Legfeljebb megírom a maga életét. Az igazán izgalmasnak tűnik...

Fruzszi – Egyes szélhámosok élete izgalmasabb, mint a legtöbb tisztességes emberé. Főleg, ha olyan áldozati mentalitásuk van, mint magának...

Krisz – Vagyis itt maga az igazi művész.

Fruzszi – Ami az irodalmi termékenységet illeti, nekem úgy tűnik, maga már régen túl van a menopauzán.

Krisz – A férje meg meddő. Még egy gyereket sem sikerült összehoznia magának.

Fruzszi – Ne üsse bele az orrát a házasságunkba. Úgysem értené.

Sándor belép, és hallja a beszélgetés végét.

Sanyi – Rólam volt szó?

Fruzszi – Magukra hagyom...

Fruzsina kimegy.

6. jelenet

Sanyi – Ne menjen túl messz, figyelmeztetem.

Krisz – Különben?

Sanyi – Tudom, nincs rólam túl jó véleménnyel, de ne becsüljön alá.

Krisz – Próbálom... Bevallom, nem könnyű... Igyekszem, ígérem.

Sanyi – Tettem magának egy ajánlatot.

Krisz – És gondolkodom rajta, higgye el... *(Szünet.)* Még megvan?

Sanyi – Mi?

Krisz – A kézirat!

Sanyi – Nincs...

Krisz – Megsemmisítette, igaz? Hogy eltüntesse a bűne bizonyítékát?

Sanyi – Miért? Vissza akarja kapni?

Krisz – Megértheti, hogy számomra érzelmi értéke van.

Sanyi – Maga pedig megértheti, hogy ha még nálam lenne, nem adnám vissza ellenszolgáltatás nélkül.

Krisz – Vagyis már nincs meg.

Sanyi – Mondjuk úgy... elkallódott.

Krisz – Ez annyira ostoba, hogy majdnem elhiszem.

Sanyi – És nekem kötelező elhinnem magát?

Krisz – Miben?

Sanyi – Mi van, ha blöfföl?

Krisz – Akkor már nyertem. Maga azonnal megmutatta a lapjait.

Sanyi – Megtagadhatom a fizetést.

Krisz – Játszott és veszített. A szerencsejáték-adósság szent dolog. És tudja, mi történik azokkal, akik nem fizetik meg.

Sanyi – Semmit sem tudunk magáról.

Krisz – Mondtam. Ez a regény önéletrajzi.

Sanyi – Csakhogy az már évekkel ezelőtt volt. Maga már nem az a szereplő, aki ebben a regényben. És én sem egészen az vagyok, aki aláírta.

Krisz – Eléggé ismerem magát ahhoz, hogy tudjam: ezt a kockázatot nem vállalja.

Sanyi – Milyen kockázatot?

Krisz – Fizetni fog. A nyugalomért. Az egyetlen törvény, amit maga igazán komolyan vesz, a biztosítási kötvény. Az a biztosíték, hogy békésen élhesse a kis életét, és időnként kapjon egy újabb kitüntetést a csalással szerzett jó jegyekért.

Sanyi – Vagyis tényleg pénzt akar.

Krisz – Ettől megnyugodna, igaz?

Sanyi – Mi mást akarhatna?

Krisz – Tudja, milyen érzés, amikor megfosztják a saját művétől? Amikor a saját vérrel írt szövegét valaki más neve alatt látja viszont?

Sanyi – Nem...

Krisz – Talán ahhoz hasonlíthat, amit egy nő érez, akitől születésekor elveszik a gyereket, és egy idegennek adják.

Sanyi – Nem ezt akartam. Ez a kézirat talált gyerek volt. Honnan tudjam, hogy nem maga hagyta el?

Krisz – Szándékosan, úgy érti?

Sanyi – Mint egy palackposta. Abban a reményben, hogy valaki megtalálja... A megmentője... És még a reklámot is elvégzi maga helyett...

Krisz – Ha jól értem, szinte még egy kitüntetést is érdemelne, amiért válaszolt az SOS-jelzésemre.

Sanyi – Ezt a kéziratot én nem loptam el magától.

Krisz – Valóban. Erőszakos rabláshoz szerintem nem lett volna elég bátorsága. Maga inkább az alkalmi lopás szakértője, nem?

Sanyi – Igaza van, gyáva vagyok. De nem vagyok bűnöző. Előfordult, hogy fizettem a szexért, de soha nem erőszakoltam meg senkit.

Krisz – Azért most inkább felöltözöm...

Krisz kimegy.

7. jelenet

Fruzsina visszajön.

Sanyi – Már nem bírom, hogy minden nap itt van a nappalink közepén. Szétterül a kanapénkon. Ha éppen nem az én íróasztalomnál ül...

Fruzszi – Igen, de bizonyos értelemben jobb, ha szem előtt van.

Sanyi – Szerinted?

Fruzszi – Legalább tudjuk, hogy nem éppen az első útjába kerülő papnak gyónja el az egész történetet.

Sanyi – Vagy nem ül részegen a sarki kocsmában, és nem a csaposnak meséli a nyomorát.

Fruzszi – Igen, az jobban illene hozzá... Arról nem is beszélve, hogy eladhatná a sztorit egy bulvárlapnak vagy valamelyik tévécsatornának.

Csend.

Sanyi – Azt mondtad, láttad a kéziratot.

Fruzszi – Igen.

Szünet.

Sanyi – Tudod, mi lett vele?

Fruzszi – Kivel?

Sanyi – A kézirattal! Egyik nap még ott volt az íróasztalom zárható fiókjában, másnapra meg eltűnt.

Fruzszi – Feltörték a fiókot?

Sanyi – Nem. És rajtad kívül senki sem tudhatta, hová rejtem a kulcsot.

Csend.

Fruzszi – Jó. Én vettem ki.

Sanyi – Valahogy sejtettem...

Fruzszi – Akkor végül is mindketten tudtuk.

Sanyi – Azt még valahogy megértem, hogy nem szóltál, amikor rájöttél, hogy nem én írtam a regényt. De miért vitted el a kéziratot?

Fruzszi – Életbiztosításnak, gondolom...

Sanyi – Biztosításnak? Mi ellen?

Fruzszi – Arra az esetre, ha a siker a fejedbe száll, és elhagynál egy fiatalabb nőért.

Sanyi – Vagyis még mindig megvan?

Fruzi – Igen...

Sanyi – Újra megismerlek, Fruzsina.

Fruzi – Azt hitted, egy liba vagyok?

Sanyi – Azt hittem, én mozgatom a szálakat ebben a gyászos komédiában. Közben kiderül, hogy én voltam a báb.

Fruzi – De te állsz a reflektorfényben, drágám...

Sanyi – És én kerülhetek rács mögé.

Fruzi – Egy jó szöviccért még a lelkedet is eladnád. Ez a baj veled.

Sanyi – Akkor képzelheted, mire voltam képes egy egész regényért...

Csend.

Fruzi – Megszabadulhatnánk tőle...

Sanyi – A kéziratától?

Fruzi – A szerzőjétől.

Sanyi – Megőrültél!

Fruzi – Ha eltűnne, senkinek sem tűnne fel... Ő maga rendezte meg a saját eltűnését. Hivatalosan már most is eltűnt személy!

Sanyi – Ugye csak viccelsz?

Fruzi – Persze, hogy viccelek... Akkor te mit javasolsz?

Sanyi – Alkudozni. Nincs más választásunk. De még nem vagyok biztos benne, hogy beéri pénzzel.

Fruzi – Be fogja érni. Pénzzel mindent meg lehet venni. Csak az összeg számít...

Sanyi – Meddig mehetünk el?

Fruzi – Mennyire értékeled a hírnevedet?

Sanyi – Köszönöm, hogy nem azt kérdezted, mennyit ér a becsületedem...

Sötét.

8. jelenet

Krisz a kanapén fekszik, elszundított. Akár halottnak is lehetne hinni. Fruzsina belép, késsel a kezében. Kriszhez lép, és látszólag habozik.

Krisz – Nem olyan könnyű megölni valakit, tudja? Főleg késsel.

Fruzsina – Csak egy szelet téliszalámit akartam vágni. Kér?

Krisz (felül) – Köszönöm. Vegetáriánus vagyok.

Fruzsina – Sejthettem volna.

Krisz – Igen? Miből?

Fruzsina – Nem tudom... Talán abból, hogy mindig ösztönösen az áldozatok oldalára áll. Azokéra, akiket a vágóhídra visznek. Vallásos?

Krisz – Hiszek a reinkarnációban. A kerék forog. A végén mindannyian minden szerepet eljátszunk.

Fruzsina – Értem... És a következő körben az elsők lesznek az utolsók... Pont erről beszéltem. Cserélje ki a reinkarnációt feltámadásra, és máris egészen katolikus ez a világnézet.

Krisz – Már ezen a világon is a saját hóhéraink vagyunk, nem gondolja? A saját démonaink áldozatai.

Fruzsina – Ha a kerék tényleg körbefordul, egyszer majd saját magát is plagizálja...

Krisz – Ki tudja... Lehet, hogy a férje és én ugyanannak az éremnek a két oldala vagyunk. A Magyar Arany Érdemkereszté.

Fruzsina – Én mindig inkább az aranyat választom, mint az érdemet... Meg fogom ölni.

Krisz – És ha megöl, saját magát is megöli.

Fruzsina – Maga tényleg Jézus Krisztusnak képzeleli magát.

Krisz – Maga hord keresztet a nyakában...

Fruzsina – Zászlóként viselem.

Krisz – Igen. Osztályzászlóként. Maga csak azért harcol, hogy megtartsa a kiváltságait.

Fruzsina – Én nem tartom oda a másik arcomat. Az én vallásom hódító vallás. A keresztes hadjáratok vallása. Nem élvezkedem úgy az áldozat szerepében, mint maga.

Krisz – Inkább a hóhérok táborában van?

Fruzsina – Inkább a győztesekében. Maga nem?

Krisz – Nem akarok választani. „Ember vagyok, semmi emberi nem idegen tőlem.”

Fruzi – Most már filozófus is?

Krisz – Terentius. Latin szerző, majdnem két évszázaddal Krisztus előtt élt.

Fruzi – Van még ilyen a tarsolyában?

Krisz – „Én vagyok a seb és a kés, az ütés és az arc, a kerék és a tagok, az áldozat és a hóhér.”

Fruzi (*ironikusan*) – Gyönyörű...

Krisz – Baudelaire.

Fruzi – Olvasta A romlás virágait?

Krisz – És maga? Tényleg elolvasta, vagy csak azt a néhány idézetet ismeri, amellyel lehet villogni a társasági vacsorákon?

Fruzi – Én mindenesetre nem érzek együtt azokkal, akik vadászatkor nem hajlandók bemocskolni a kezüket, de a terítéknél már elsőként jelennek meg.

Krisz – Óvatosan a vegánokról szóló közhelyekkel. Hitler is vegetáriánus volt.

Fruzi – Tényleg úgy beszél, mint aki tudja, miről van szó.

Krisz – Hitlerről?

Fruzi – A gyilkosságról. Azt mondta, késsel nem olyan könnyű megölni valakit.

Krisz – A nehezebb rész utána jön: megszabadulni a holttesttől.

Fruzi – Vagyis tapasztalatból beszél...

Krisz – Amíg maguk teletömték a zsebüket az én jogdíjaimmal, nekem volt egy elég nehéz időszakom...

Fruzi – Őszintén sajnálom...

Krisz – A mondással ellentétben a szükség ritkán bont törvényt. Inkább a szükség az, ami törvényen kívülé teszi az embert. De maga persze fölötte áll ennek. A maga világában maguk írják a törvényeket.

Fruzi (*ironikusan*) – Kezdem érteni, hogy boldogtalan gyerekkora lehetett... Szeretne beszélni róla?

Krisz – Érdekes, mindenki azt akarja, hogy meséljek az életemről. Pedig a regényemben már elég részletesen leírtam.

Fruzi – Ebből a regényből mi csináltunk sikert. Nélkülünk saját költségén kellett volna kiadnia. Mára még maga is elfelejtette volna.

Krisz – Lehet...

Fruzi – És őszintén, nézzon magára...

Krisz – Mi?

Fruzi – Hallja magát? „Mi?” A mi világunkban, ahogy maga mondja, azt mondjuk: „Tessék?”

Krisz – Na ne.

Fruzi – Nincs meg magában egy írónő eleganciája. A tévében katasztrofálisan mutatna. Miért nem hagyja a profikra? Mindenki jobban járna.

Krisz – Azt javasolja, osszuk meg a munkát? A férjének nincs stílusa, amikor ír, nekem meg nincs stílusom, amikor beszélek. Én írom a könyveit, ő meg beszél helyettem?

Fruzi – Miért ne? Kicsit olyan, mint Cyrano története, nem? Ismeri Cyránót?

Krisz – Tudja mit? Hányingerem van magától. Hogy tud ezzel együtt élni ennyi éve? Ebből élni.

Fruzi – Az irodalomban mindenki plagizál mindenkit, amióta világ a világ. Ha bűncselekmény lenne, már rég tudnánk róla.

Krisz – Jogsértésnek mindenesetre jogsértés. Erkölcsi vétségről nem is beszélve. De magának nincs erkölce.

Fruzi – Mit akar? Ideje végre kimondani. Pénzt?

Krisz – Úgysem tudnak mást adni. Végül is magának van igaza. Nem vagyok elég idomítható ahhoz, hogy végigcsináljam azt a cirkuszi számot, amit elvárnának tőlem, csak hogy befogadjon ez a szar világuk.

Fruzi – Ez már ésszerűen hangzik. Mennyi?

Krisz – Százmillió forint.

Fruzi – A Margó-díj nyertese egymillió forintot kap.

Krisz – Csakhogy abban nincs benne minden, ami utána jön... Több tízezer eladott példány. Tévészereplések. Teljesen fizetett konferenciautak...

Fruzi – Az a Margó-díjas könyv azért nem fogyott olyan elképesztően jól.

Krisz – Mintha némi szemrehányást hallanék a hangjában... Vagyis az általam írt regény éppen csak elég jó volt ahhoz, hogy a maga nagynevű férje aláírja, igaz?

Fruzi – Megértheti, hogy kell egy kis idő, amíg előteremtjük ezt az összeget.

Krisz – Nem sietek. Adok huszonnégy órát.

Fruzi – És garanciákra is szükségünk lesz. Biztosak akarunk lenni benne, hogy utána végleg békén hagy bennünket.

Krisz – Miféle garanciákra?

Fruzi – Egy saját kezűleg írt nyilatkozatra, amelyben ezért az összegért cserébe lemond minden jogáról a regénnyel kapcsolatban, és vállalja, hogy semmilyen eljárást nem indít.

Krisz – Rendben.

Fruzi – Készítettem egy mintát. Csak le kell másolnia.

Krisz – Akkor most én következem a másolással...

Fruzi – Tessék?

Krisz – Néhány éve a férje másolt le egy egész könyvet, amit nem ő írt.

Fruzi – Százmillió, és ennyi. Utána eltűnik az életünkből.

Krisz – Számíthat rám. Az eltűnés a szakterületem. Százmillióval pedig sokkal könnyebb lesz. Adja azt a papírt.

Fruzi – Tessék.

Krisz – Rendben. Megyek a szobámba megírni a házi feladatomat... Ha kész vagyok, nézhetek tévét?

Krisz kimegy.

9. jelenet

Sándor belép.

Sanyi – Most beszéltem az ügynökömmel. Színpadra akarják alkalmazni a regényemet...

Fruzi – Mindig erről álmodtál, nem?

Sanyi – Tényleg azt mondtam, hogy a regényemet?

Fruzi – Lehet, hogy nem a te regényed, de a Margó-díj a miénk.

Sanyi – Igazad van. Ez a siker a miénk.

Fruzi – Igen.

Sanyi – Egyébként át is írtam benne néhány részt. Eredetileg azért nem volt olyan tökéletes...

Fruzi – És tele volt helyesírási hibákkal.

Sanyi – Beszéltél vele?

Fruzi – Igen.

Sanyi – És mit akar?

Fruzi – Százmilliót. Végleges elszámolásként.

Sanyi – Az sok... Van annyink?

Fruzi – Van. Az életbiztosításban. Akkor nem lesz életbiztosításunk. Úgy sincs gyerekeink.

Sanyi – Akkor a színpadi adaptációra igent mondhatok?

Fruzi – Jobb lenne még egy kicsit vártni őket. Előbb ellenőriznék valamit...

Sanyi – Rendben. Visszahívom őket.

Kimegy. Fruzsina is kimegy, majd a kézirattal tér vissza.

Sötét.

10. jelenet

Krisz a Margó-díjas könyvet lapozgatja. Fruzsina belép.

Krisz – Hihetetlen, mennyivel intelligensebbnek tűnik egy regény kinyomtatva, mint kéziratban.

Fruzsina – Főleg, ha még egy irodalmi díj matricája is ott virít a borítón...

Krisz – Jól tették, hogy megváltoztatták a címet. Az enyém nem volt valami jó.

Fruzsina – Mi is volt?

Krisz – Egy amnéziás emlékiratai. Most csapdába akar csalni?

Fruzsina – Megvan a levél, amit kértem?

Krisz – Tessék.

Krisz átnyújtja a levelet.

Fruzsina – Rendben...

Fruzsina alaposan megnézi a levelet.

Krisz – Valami zavarja?

Fruzsina – Inkább megkönnyebbültem... Volt egy kétségem, de most már biztos vagyok benne. Ez a kézírás, a magáé... nem ugyanaz, mint a kéziraté.

Krisz – Azt hittem, a kézirat eltűnt.

Fruzsina – Én tettem biztonságos helyre.

Krisz – És milyen következtetést von le ebből a grafológiai elemzésből, nyomozó asszony?

Fruzsina – Maga is csaló. Nem maga írta ezt a regényt.

Krisz – Ha maga mondja...

Fruzsina – Sejtettem. Az igazi szerző soha nem érte volna be pusztán pénzbeli kártérítéssel.

Krisz – Valóban nem az vagyok, akinek gondol.

Fruzsina – Akkor kicsoda?

Krisz – Teljesen mindegy... A börtönben ismertem meg ennek a könyvnek az igazi szerzőjét.

Fruzsina – Még mindig bent van?

Krisz – Nem tudom. Beteg volt. Lehet, hogy meghalt. Lehet, hogy nem. Elmesélte az életét. A regényét. A kézirat elvesztését.

Fruzi – Ő küldte magát?

Krisz – Nem. Saját szakállamra dolgozom.

Fruzi – Vagyis nem tudja, mi lett vele...

Krisz – Átszállították, és elvesztettem szem elől. Néhány évvel később véletlenül rábukkantam a Margó-díjas könyvre a börtön könyvtárában. Elolvastam. Eszembe jutott a története, és összeállt a kép.

Fruzi – Miért várt eddig?

Krisz – A múlt héten szabadultam. Egyenesen idejöttem.

Fruzi – Vagyis az igazi szerző semmiről sem tud.

Krisz – Maguknak ez semmin sem változtat. A hallgatásomért cserébe kérem a pénzemet.

Fruzi – Dehogynem változtat. Maga egyszerű zsaroló. Nem egy művész, akit kifosztottunk. Még csak nem is író. A tíz soros levele pedig tele van helyesírási hibával.

Krisz – A férje sem igazi író. Mindhárman tolvajok vagyunk. Én csak a részemet kérem a zsákmányból.

Fruzi – Igen, csak hogy most már nincs bizonyítéka...

Krisz – Téved. Most már nálam van az eredeti kézirat. És nem a férje kézírása.

Fruzi – A kézirat?

Krisz – Tényleg hülyének néz? Rögtön láttam, mire megy ki ez a kézzel írt nyilatkozat. Maga okosabb a férjénél, de nálam jóval kevésbé.

Fruzi – Hogyan szerezhette volna meg a kéziratot?

Krisz – Úgy írtam meg ezt a levelet, hogy tudtam: maga azonnal össze fogja hasonlítani a kézírásomat a kéziratéval. Csak azt akartam megtudni, itt rejtegetik-e, és ha igen, hol. Figyeltem, merre jár, aztán megtaláltam.

Fruzi – Megint blöfföl.

Krisz – Menjen le a pincébe, és nézze meg, ott van-e még.

Fruzi – Nem hiszek magának.

Krisz – Mondtam, most jöttem ki a börtönből. Tudom, hol szokták az emberek egy házban elrejteni azt, ami a legértékesebb nekik...

Fruzi – Maga rohadt kurva.

Krisz átnyújt neki egy papírt.

Krisz – Itt a bankszámlaszámom. A hét végéig rajta akarom látni a pénzt.

Fruzi – Ne aggódjon. Rajta lesz...

Fruzsina kimegy.

11. jelenet

Sándor belép.

Sanyi – Maga még mindig itt van?

Krisz – Ki tudja, hamarosan gazdag leszek. Akkor én is lakhatok Rózsadombon. Láttam, hogy éppen eladó egy szép ház a magukéval szemben.

Sanyi – Azért ne feszítse túl a húrt.

Krisz – Persze van egy másik megoldás is... Bizonyos értelemben sokkal egyszerűbb. És magának jóval olcsóbb.

Sanyi – Micsoda?

Krisz csábítóan közelebb lép hozzá.

Krisz – Vegyen feleségül! Házassági vagyonszösségben élünk majd, én pedig a jogutódja leszek.

Sanyi – Elfelejtí a feleségemet. Nem hiszem, hogy beleegyezne. És én sem...

Krisz szájon csókolja Sándort. Meglepetésében Sándor nem tolja el.

Krisz – Ne ellenkezzen... *(Még rámenősebb lesz.)* Meglátja, meg fogom lepni...

Sanyi – Az már sikerült... De maga egyáltalán nem az esetem.

Krisz – Pedig az én regényemet aláírta. Ahhoz képest, hogy nem szereti a stílusomat...

Sanyi – A típusára gondoltam... Ami egyébként elég kétértelmű...

Krisz – Ki tudja... Még a végén rákap...

Fruzsina belép, és meglátja őket egymás karjában. Krisz felnevet.

Krisz – Nyugodjon meg, meghagyom magának... Egyelőre. Kimegyek egy kicsit a kertbe, itt már nagyon állott a levegő. De holnapra kérem a pénzemet.

Krisz kimegy.

Sanyi – Sajnálom. Nem tudom, mi ütött belém.

Fruzsina – Azt hittem, azt fogod mondani, hogy váratlanul rád vetette magát. Vagyis azért nem volt annyira ellenedre?

Sanyi – Hagyd már, miket képzelsz.

Fruzsina – Igaz, fiatalabb nálam. És legalább új élmény.

Sanyi – Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán nő... Nincs mitől tartanod.

Fruzi – Lehet. De neked azt tanácsolom, vigyázz. Én ölni is képes lennék, hogy megtartsalak.

Sötét.

12. jelenet

Fruzsina az íróasztalnál ül. Krisz belép.

Krisz – Megvan a pénzem?

Fruzsina – Tessék.

Átnyújt neki egy átutalási bizonylatot. Krisz átveszi és megnézi.

Krisz – Egymillió forint... Ez valami vicc?

Fruzsina – Ennyi a Margó-díj pénzjutalma.

Krisz – Ne szórakozzon velem. Emlékeztetem, hogy a börtönből jöttem...

Fruzsina – Nem kellett volna megpróbálnia elcsábítani a férjemet.

Krisz – Mit akar tenni? Megöl? Még egy féltékenységből elkövetett gyilkosságért is jóval súlyosabb büntetés jár, mint egyszerű plágiumért. Tudom, miről beszélek.

Fruzsina átnyújt neki egy másik papírt.

Fruzsina – Itt van a pénz fele. Ötvenmillió forint. Átutaltam arra a számlára, amit megadott. A másik felét akkor kapja meg, amikor visszaadja a kéziratot.

Krisz – Visszkapja. De előbb megvárom, amíg a pénz megérkezik a számlámra.

Krisz átveszi Fruzsinaétól az átutalási bizonylatot.

Fruzsina – És mi garántálja, hogy később nem jön vissza, hogy újra zsaroljon minket?

Krisz – Aláíratott velem egy írásos nyilatkozatot.

Fruzsina – Tudja, az ilyen papírok...

Krisz – Igaza van. Semmi sem garántálja, hogy nem jövök vissza, ha elfogy a pénzem. Mennyi idő alatt lehet elkölteni százmilliót? Nincs benne gyakorlatom, érti.

Fruzsina – Nem akarok életem végéig úgy élni, hogy ez a Damoklész kardja lóg a fejem fölött.

Krisz – Dehogynem, menni fog. Van magában kurázsia. Több, mint a férjében. Ebben a házban maga hordja a nadrágot, nem? Még ha a kitüntetések ő is hordja...

Fruzsina – Nekem így tökéletesen megfelel.

Krisz – Végül is magának kellett volna aláírnia azt a könyvet. De továbbra is ő fog parádézni a budapesti szalonokban meg a tévében.

Fruzsina – Én jobban szeretek a háttérből mozgatni mindent. Nem szeretek reflektorfényben lenni.

Krisz – Kár... Pedig jól áll magának a fény...

Fruzi – Tényleg szereti a nőket?

Krisz – A börtönben, tudja, nincs túl nagy választék. Néha az ember még rá is kap...

Krisz közelebb lép Fruzinához. Fruzsina kitér, de nem taszítja el.

Fruzi – Van szaunánk is. Ha kedve van...

Krisz – Miért ne.

Fruzi – A kert végében, a melléképületben. Majd viszek ki törölközőt.

Krisz – Köszönöm... Ha van kedve, utánam jöhet...

Fruzi – Negyedóra múlva ott leszek.

Krisz – Várom. Folytathatjuk ezt a kellemes beszélgetést.

Fruzi – Biztos vagyok benne, hogy forró lesz...

Fruzsina kimegy.

Sötét.

13. jelenet

Fruzsina belép, a telefonját a füléhez tartva.

Fruzsina – Igen, pontosan... Azt kérem, vonják vissza ezt az átutalást. Rendben, e-mailben is megerősítem. Köszönöm. Viszontlátásra...

Fruzsina elteszi a telefonját, és belekortyol a kávéjába. Sándor aggódalmasan belép.

Fruzsina – Mi történt? Olyan idegesnek látszol. Baj van?

Sándor – Most jövök a kertből. Szaunázni akartam, mint minden reggel, a kardió után...

Fruzsina – És...?

Sándor – Nem fogod elhinni, de az a borzalmas nő már bent volt.

Fruzsina – Tényleg?

Sándor – Ott feküdt a szaunában, teljesen meztelenül.

Fruzsina – Ne mondd.

Sándor – És ami fontosabb: teljesen halottan.

Fruzsina – Tényleg?

Sándor – Nem tűnsz meglepettnek...

Fruzsina – Nem tudom... Biztos szívrohamot kapott. Előfordul, tudod. Gyenge szívvel a szauna nem ajánlott.

Sándor – Lehet... Főleg, hogy úgy nézett ki, egész éjszaka bent volt.

Fruzsina – Micsoda különös ötlet.

Sándor – Az arca élénkvörös volt, és egy tócsa izzadságban feküdt.

Fruzsina – Szörnyű! Pedig ki van írva az ajtóra, hogy fél óránál tovább nem szabad bent maradni.

Sándor – Igen... Fogalmam sincs, miért maradt bent ilyen sokáig...

Fruzsina – Ki tudja...

Sándor – Igaz, az ajtót kívülről eltorlaszolták egy fémrúddal.

Fruzsina – Ne mondd.

Sándor – Mit csináltál, Fruzsina?

Fruzsina – Azt, amit neked már régen meg kellett volna tenned, ha lenne benned egy kis tökösség.

Sanyi – De miért?

Fruzi – Soha nem lett volna vége! Életünk végéig zsarolt volna minket. Még úgy is, hogy közben kiderítettem: valójában nem ő írta a regényt...

Sanyi – Nem ő? Akkor ki?

Fruzi – Úgy tűnik, egy másik nő. A börtönben ismerte meg.

Sanyi – Mindig tudtam, hogy ebből a nőből hiányzik egy író eleganciája. De akkor miért ölted meg, ha nem is ő a szerző?

Fruzi – Félttem, hogy elhagysz. Hogy elmész vele.

Sanyi – Ugyan már, miket képzelsz? Engem ezzel a...

Fruzi – Viccelek. De attól még mindent tudott. Ugyanúgy zsarolt volna minket.

Sanyi – Ez egy rémálom... Bemegyek a rendőrségre és feladom magam.

Fruzi – Szavak, mint mindig. Felveszed a tragikus pózt, és várod, hogy megmondjam, mit kell csinálnod.

Sanyi – Akkor mit csináljunk?

Fruzi – Megpróbálhatnánk balesetnek beállítani, de kockázatos...

Sanyi – Ha megkérdezik, milyen kapcsolatban álltunk ezzel a nővel, és mit keresett a szaunánkban...

Fruzi – Inkább eltüntetjük a holttestet.

Sanyi – Jó... Ha szerinted az jobb... És utána?

Fruzi – Utána? Semmi. Folytatjuk a normális életünket.

Sanyi – A normális életünket?

Fruzi – Elég a beszédből. Megiszom a kávémat, aztán menjünk. Van dolgunk...

Sanyi – Azért... borzalmas halál lehetett.

Fruzi – Megérdemelte.

Sanyi – És előtte meztelenül bementél hozzá a szaunába.

Fruzi – Valahogy el kellett nyernem a bizalmát...

Sanyi – Akkor most már tudod, férfi volt-e vagy nő.

Fruzi – Igen.

Sanyi – És?

Fruzi – Most már mit számít? A holttest uniszex.

Sanyi – Egy halott nő attól még nő marad?

Fruzi – Ez jó. Tőled van?

Sanyi – Sajnos ez sem... Egy régi pesti kupléból loptam.

Fruzi – Hamarosan személyesen is megkapod a választ... Menjünk.

Sötét.

14. jelenet

Fruzsina és Sándor behozzák Krisz élettelen testét. Sándor a lábánál, Fruzsina a vállánál fogja. Nem túl gyengéden leteszik a kanapéra.

Sanyi – Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz... Pedig a szaunában már rengeteg vizet veszített...

Fruzsina – Ismered a mondást: nehéz, mint a dög.

Sanyi – És?

Fruzsina – Na látod. A dög mindig nehezebb az élőnél.

Sanyi – Csak a lelkiismeretünket ne nyomja...

Fruzsina – Kiálltál a kocsival?

Sanyi – Lent van.

Fruzsina – Tökéletes.

Sanyi – Mit csinálunk ezzel a holttesttel?

Fruzsina – Elvisszük a Balaton-felvidéki nyaralónkba. Feldaraboljuk, a maradványokat elégetjük a fatüzelésű kályhában, a hamvakat pedig szétszórjuk a Badacsonyi tetejéről.

Sanyi – Kezdek félni tőled, Fruzsina. Úgy beszélsz, mintha egész életedben ezt csináltad volna...

Fruzsina – Tedd, amit mondom, és minden rendben lesz.

Sanyi – Mindig vakon bíztam benned, de most valamiért rossz előérzetem van.

Fruzsina – Van jobb ötleted?

Sanyi – Nincs...

Fruzsina – Akkor ne vesztegessük az időt.

Sanyi – Rendben... Egy éjszaka szauna után legalább könnyebb lesz elégetni. Már jól ki van száradva...

Fruzsina – Tényleg most kell szóvicceket gyártani?

Sanyi – Igazad van. Azt hiszem, most van sürgősebb dolgunk...

Fruzsina – Tekerjük bele a szőnyegbe.

Sanyi – Minek?

Fruzsina – Fogalmam sincs. A filmekben mindig ezt csinálják.

Sanyi – Jó...

Nekilátnak, hogy beletekerjék a testet a szőnyegbe.

Fruzsi – Szerintem túl kicsi a szőnyeg.

Sanyi – Akkor elvisszük így.

Fruzsi – Most én fogom a lábát. Úgy könnyebb nekem.

Sanyi – Rendben...

Újra felemelik a testet, és kiviszik.

Sötét.

15. jelenet

Sándor és Fruzsina jókedvűen érkeznek.

Sanyi – Jót tett ez a kis Balaton-felvidéki kiruccanás, nem? Egészen kisimultunk.

Fruzsina – Igen... Sétálni a tóparton. Friss levegőt szívni. Újra felfedezni az egyszerű, valódi dolgokat.

Fruzsina – Valahányszor visszamegyek oda, úgy érzem, visszatalálok a gyökereimhez.

Sanyi – A Balaton-felvidéken? Pedig ameddig csak vissza tudtad követni a családfádat, a családot ki sem mozdult Rózsadombról.

Fruzsina – Az ember gyökerei ott vannak, ahol otthon érzi magát... és ahol megengedhet magának egy nyaralót.

Sanyi – Furcsa, de mintha ez az egész még közelebb hozott volna minket egymáshoz.

Fruzsina – Én is így érzem.

Sanyi – És most, hogy már nincs mit titkolnunk, sokkal nyugodtabb vagyok. Te nem?

Fruzsina – Nincs mit titkolnunk? Úgy érted, egymás előtt?

Sanyi – Persze... Kedden továbbra is a szüleidnél vacsorázunk?

Fruzsina – Igen, mint mindig.

Sanyi – Remek. Örülök, hogy látom őket.

Fruzsina – Tényleg. Már régen találkoztunk.

Sanyi – Két hete, egész pontosan.

Fruzsina – Igen, ezt mondtam.

Sanyi *(felvesz egy újságot)* – Na, hogy áll a világ?

Sándor széthajtja az újságot, és lapozgatni kezdi.

Fruzsina – Indul az őszi könyvszezon.

Sanyi – Sajnos díjat idén nem fogunk nyerni. Nincs mit megjelentetnünk...

Fruzsina – Egyelőre...

Fruzsina elővesz egy kéziratot, és olvasni kezdi. Egy ideig mindketten olvasnak a saját sarkukban. Aztán Sándor észreveszi a kéziratot.

Sanyi – Már megint az a rohadt kézirat?

Fruzsina – Ez egy másik.

Sanyi – Egy másik?

Fruzi – A vendégszobában találtam, egy meglazult parketta alatt...

Sanyi – Akkor ő rejthette oda... Ez kész csoda. Az első Bibliáját egy vonaton találtam meg, most pedig, hogy meghalt, itt hagyta nekünk az Újszövetségét is...

Fruzi – A két kézirat kézírása ugyanaz.

Sanyi – Akkor végül mégis ő lehetett a szerző?

Fruzi – Lehetséges...

Sanyi – Ez a nő tényleg ördögi volt.

Fruzi – Igen... Jól tettük, hogy megszabadultunk tőle.

Sanyi – Ha ezt a történetet elmesélnénk valakinek, senki sem hinné el.

Fruzi – Éppen ezért nem meséljük el senkinek.

Sanyi – Legfeljebb az olvasóinknak. Végül is regényt lehetne írni belőle, nem?

Fruzi – Már megírták.

Sanyi – Hogyhogy?

Fruzi – Erről szól ez a második regény.

Sanyi – Nekem tényleg nincs szerencsém. Minden jó ötletet megírt már valaki más. Mi marad nekem a plágiumon kívül? *(Szünet.)* És jó ez a kézirat?

Fruzi – Még jobb, mint az első...

Sanyi – Az ügynököm állandóan nyaggat, hogy végre jelentessünk meg valami újat.

Fruzi – Miért ne írnád alá ezt? Hidd el, teljesen méltó hozzád.

Sanyi – Végül is meghalt. Mondhatjuk, hogy mi vagyunk a jogutódai...

Fruzi – Mindig megtalálod a megfelelő szót, drágám. Talán ettől vagy sikeres író. Igen, jogunk van hozzá. Ez van. Mi azok közé tartozunk, akiknek mindenhez joguk van. És ez egyhamar nem fog megváltozni.

Sanyi – Azért kíváncsi vagyok, hogyan került börtönbe...

Fruzi – És gondolj bele: amikor először idejött, semmilyen bizonyítéka nem volt. A kézirat nálam volt. Ha te nem vallasz be mindent...

Sanyi – Igaz. Csőbe húzott. Nem kellett volna. De teljesen váratlanul ért. Ígérem, legközelebb...

Fruzi – Legközelebb?

Sanyi – Most már bármelyik pillanatban arra számítok, hogy csengetnek, és egy újabb olvasóm áll az ajtóban azzal, hogy ezt a könyvet is egy vonaton találtam.

Fruzi – Ahogy egyébként a könyved előszavában is szerepel.

Sanyi – Azért mindenkit mégsem ölhetünk meg.

Fruzi – Nem maradna senki, aki megvegye a könyveidet.

Sanyi – Mi az új regényem címe?

Fruzi – Plágium.

Sanyi – Lehet, hogy ezt meg kell változtatni, mielőtt odaadom a kéziratot a kiadónak.

Fruzi – A mi drága Miklósunk... Jut eszembe, visszaigazoltad neki a karácsonyt Mátraszentimrén?

Sanyi – Igen, igen... Megbeszéltük. A dedikálás is meg van szervezve.

Fruzi – Remek. A hegyi levegő legalább változatosság lesz. Mert azért, köztünk szólva, a Balaton-felvidék...

Megszólal a telefon.

Sanyi – Szerinted megint egy zsaroló?

Fruzi – Mindjárt megtudjuk...

Sanyi – Egyébként nőre hogy mondják? Zsaroló vagy zsarolónő?

Fruzi – Vedd már fel!

Sándor felveszi.

Sanyi – Halló? Igen... Igen, én vagyok... Értem... Rendben... De, de, természetesen nagyon megtisztelő... Köszönöm, hogy szólt... *(Leteszi.)* A minisztériumból hívtak. Kossuth-díjat kapok... az egész életművemért.

Fruzi – Tényleg?

Sanyi – Még csak meg sem lepődsz.

Fruzi – Majd megköszönheted apának. Szólt rólad egy szót a miniszterelnöknek.

Sanyi – Már megint beszédet kell írnom.

Fruzi – Ez a hírnév ára.

Sanyi – Végül is... amíg nem könyvet kérnek tőlem...

Halkan zene indul, és nagyon lassan egyre erősödik. Krisz visszatér, leül az íróasztalhoz, és javíthatni kezdi a kéziratot.

Fruzi – Hát igen... Az élet hazugság.

Sanyi – Szeretsz?

Fruzi – Mit akarsz, mit válaszoljak?

Sanyi – Igen?

Fruzi – Akkor szeretlek. És te?

Sanyi – Igen... *(Szünet.)* Én szeretem magamat.

Fruzi – Ez jó...

Sanyi – Ez sem az enyém... Egy régen meghalt írótól loptam.

Fruzi – Na látod. A jövőben inkább mindig halott szerzőket plagizálj. Legalább nem kell megölnöm őket.

Egymásra mosolyognak, miközben Krisz tovább javítja a kéziratot.

Vége

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes